

služnosti žal. úřadu jakožto úřadu politického k stíhání deliktu podle § 4 cit. zák. Ježto žal. úřad tak neučinil, jest nař. rozhodnutí vadné a bylo je proto zrušiti podle § 6 zák. o ss.

II. Pokud nař. rozhodnutím byl st-l odscuzen pro přestupek § 12 nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., uvážil nss o stížnosti v tomto směru vznesené toto:

Podle § 12 lit. a) cit. nař. podléhá trestu podle § 11 téhož nařízení také ten, kdo se vůči úředníku politickému při výkonu jeho zákonných úředních jednání chová neslušně a urážlivě a přes předchozí napomenutí setrvá v chování porušujícím úřední důstojnost.

Náleží tudíž k objektivní skutkové podstatě deliktu podle § 12 lit. a) cit. nař. také, aby ten, kdo se vůči orgánu v šu tom uvedenému chová neslušně a urážlivě, byl dotčným orgánem napomenut. Tímto napomenutím dlužno dojista vyrozumívati upozornění pachatele, aby choval se způsobem odpovídajícím důstojnosti úředního jednání.

V daném případě není ze spisů vůbec patrné, že by st-l byl býval sčítacím komisařem, vůči němuž se podle naříkaného rozhodnutí choval neslušně a urážlivě, napomenut ve smyslu právě vyloženém. Vyzval-li sčítací komisař st-le, aby opustil místnost, v níž se konalo zjišťování dat pro sčítání potřebných, nelze v tomto vyzvání spatřovati napomenutí st-le, které má na mysli § 12 cit. nařízení. Nebylo-li však vůbec zjištěno, že st-l byl napomenut ve smyslu cit. nařízení, pak není vůbec dána objektivní skutková podstata deliktu, který § 12 cit. nař. prohlašuje za trestný.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jím byl st-l odsouzen pro přestupek § 12 cit. nař. z r. 1854, zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se bylo nss-u zabývati dalšími námitkami stížnosti.

Č. 1105.

Sčítání lidu: I. * Není reformátním výrokem politického úřadu II. stolice, potvrdí-li tento úřad v trestních věcech policejních trestní nález I. stolice co do výroku o vině i trestu, ale trest zmírní cestou milosti. — II. * Předpisem § 4 zák. z 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. je podrobeno trestní sankci jen ohrožení nebo porušení správnosti neb úplnosti sčítání lidu, nikoli však ohrožení nebo porušení čistoty sčítání. — III. Jakákoli extensivní interpretace trestních norem práva policejního je vyloučena.

(Nález ze dne 10. ledna 1922 č. 245.)

Věc: Jan D. v Z. proti splnomocněnému komisaři československé republiky pro Ratibořsko v Opavě stran přestupku nařízení o sčítání lidu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trestním nálezem z — odsoudila okresní politická správa v Hlučíně st-le pro přestupek § 12 nař. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že danému rozkazu, aby žena jeho opustila místnost, se vzepřel, čímž porušil čistotu sčítání lidu, k peněžitě pokutě 1000 K, pro případ nedobytnosti k vězení na 14 dní a současně k vězení na 5 dnů.

Z tohoto rozhodnutí podal st-l odvolání, v němž žádal za prominutí trestu.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána; k současně podané žádosti za prominutí trestu v cestě milosti zmírnil však trest vězení 5 dnů, uložený mimo pokutu, na vězení 24 hodin.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Především dlužno konstatovati, že žal. úřad sníživ nař. rozhodnutím trest uložený st-li trestním nálezem úřadu I. stolice učinil tak, jak ze znění nař. rozhodnutí jest patrné, u výkonu práva milosti, nikoliv u výkonu pravomoci odvolací stolice. Jest tedy věc ve smyslu § 3 nař. min. vnitra ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. v cestě stolic správních konečně vyřízena.

Ve věci samé pak vycházel nss z těchto úvah: Předpisem § 4 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. (opakovaným v § 12 prov. nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n.) prohlášeny jsou za trestné všechny »vědomě nesprávné údaje, jakož i všeliká jiná úmyslná jednání a opomenutí, kterými se porušuje neb ohrožuje úplnost nebo správnost sčítání lidu«.

Nař. rozhodnutí klade st-li, odsuzujíc jej pro přestupek § 4 cit. zák., za vinu, že se vzepřel rozkazu, který dal sčítací komisař manželce st-lově, aby opustila místnost, čímž porušil st-l čistotu sčítání lidu.

Z doslovu § 4 cit. zák. jest zřejmo, že zákon obsahuje trestní sankci jednak na ochranu úplnosti sčítání, jednak na ochranu správnosti sčítání. O čistotě sčítání se však cit. zákon vůbec nezmiňuje, a nestaví také porušení čistoty sčítání pod trestní sankci. Porušení čistoty sčítání nenáleží tudíž vůbec ke znakům objektivní skutkové podstaty deliktů, které cit. zák. prohlašuje za trestné. Žal. úřad spatřuje však objektivní skutkovou podstatu deliktu trestného podle § 4 cit. zák. právě jen v tom, že st-l porušil čistotu sčítání.

Ježto v právu trestním vůbec, a tudíž také v trestním právu policejním jest jakákoliv extensivní interpretace trestních norem zásadně vyloučena, jest také nezákonné, aby znaky objektivní skutkové podstaty deliktů podle určité právní normy trestných byly jakkoliv rozšiřovány.

Této protizákonnosti se dopouští nař. rozhodnutí, když v předpisu § 4 cit. zák. shledává jako charakterisující znak skutkové podstaty deliktu v § tomto stanoveného i porušení čistoty sčítání.

Bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1106.

Sčítání lidu: * Ustanovení § 3 nař. ze dne 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. a § 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. platí také o rozhodnutích, jež vydal splnomocněný komisař republiky Československé pro Ratibořsko jako politický úřad II. stol. ve věcech policejních trestních přestupků.

(Nález ze dne 10. ledna 1922 č. 246.)

Věc: Eduard G. v P. proti splnomocněnému komisaři Československé republiky pro Ratibořsko v Opavě stran přestupku nařízení o sčítání lidu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.